

## Lad ikke Danmarks hjerter dø!

*”Vift stolt på Kodans bølge blodrøde Dannebrog! Din glans ej nat skal dølge, ej lynet dig nedslø. Du over helte svæved, som sang i dødens favn, dit lyse kors har hævet til himlen Danmarks navn.”*

Sådan lyder første strofe i B.S Ingemans ”Vift stolt på Kodans bølge”, som er en hyldest til det danske flag – Dannebrog. Allerede i 1807 var vi utrolig stolte af vores flag og ikke mindst fædreland. Den dag i dag er vi heller ikke langsomme på aftrækkeren, når det gælder om at vise vores nationalitet og nationalfølelse. Vi er de første til at vifte med vores fine små røde og hvide flag, uanset hvor i verden vi befinder os. Det samler os som nation og får altid en til at trække på smilebåndet, når man ser de trofaste danske vikinger stå og brøle ude på sidelinjen til alverdens sportsarrangementer. Men er det ikke ligesom B.S. Ingemans lyriske hyldest total overdrevent og overdimensioneret?

Når man kører igennem det danske land, kan man med 100% sikkerhed se op til flere danske flag blafre stolt i vinden. Ak, nogle har sågar vimpler til at hænge i flagstængerne året rundt. Jeg kan tydelig huske første gang, jeg lagde mærke til, at naboen havde en vimpel hængende i flagstangen. Jeg spurgte, meget nysgerrigt min mor om, hvad det var for noget. Min mor svarede, at man hængte sådan nogle op, hvis man

elskede sit land. Jeg var i chok, fordi vi ikke havde et hængende. Min lille hjerne kunne slet ikke forstå, at mine forældre umiddelbart ikke elskede vores land, ligeså meget som jeg gjorde, for hvis det havde stået til mig, havde vi altid haft et hængende. Denne forbundet hed til det danske betød ligeså meget for mig, som den gør for det danske mindretal, da dette er hele grundlaget for vores eksistens. Denne stålfaste beslutning om ikke at rejse tilbage efter afstemningen i 1920, men stadig at ville beholde sproget, er over min forstand. Jeg er dog dybt taknemlig for, at disse viljestærke mennesker har arbejdet så hårdt for netop dette samfund. For hvis vi ikke havde haft mennesker som f.eks. Karl Otto Meyer, så havde det danske mindretal ikke været så udviklet, som det er den dag i dag. Og gad vide, hvor vi så var endt henne.

Beretningen om Dannebrog siger, at det rød – hvide flag dannede yndefuldt ned fra himlen i Lyndanisse d. 15 juni 1219, og på mirakuløs vis vendte Volmerslaget til en dansk sejr. Kong Valdemar II greb flaget og indgav håb i danske tropper, hvilket førte sejren over esterne. Siden da har den rød/hvide fane været et symbol på danskheden. Den dag i dag bliver både vi og denne hændelse nævnt. Hvert år i nytårstalen takker dronning Margrethe det danske folk og de dansksindede uden for Danmark, netop fordi

vi viser det engagement, som vi nu gør. Hvert år slutter Hendes Majestæt Dronningen af med ”Gud bevare Danmark”, hvilket Gud netop gjorde tilbage i år 1219 ifølge myten. Er dette en skjult besked, der med vilje er gemt i nytårstalen, eller er det bare et tilfælde? Nytårsaften er en af de aftener, hvor hele nationen og Sydslesvig samles for at høre dronningens nytårstale. Det er nok den aften, hvor de fleste danskere føler en forbundet hed med deres nationalitet. Jeg kender ingen andre lande, hvor det er muligt at samle et helt folkeslag klokken 18 foran tv’et, og det er netop dette, der gør os så nationalbevidste.

Den danske fane har dog langt fra kun haft medgang. Den har flere gange inden for de sidste 100 år mødt modgang, og næste år har afstemningen i 1920 jubilæum. Det var både en stor dag, men også et stort nederlag for den danske stat. Jeg holdt min prøveprojektseksamen om netop denne dag, og det fascinerede mig en hel del. På Gustav Johannsen-Skolen hænger nogle af de gamle valgplakater faktisk stadig nede på kontorgangen, hvilket jeg synes er fantastisk, da det er med til at opretholde vores unikke historie. Det er virkelig en skam, at der ikke er særlig mange, udover os selv, der kender til vores historie. Det er faktisk grunden til, at jeg har meldt mig til valgfaget ”Sydslesvig Crew”. Jeg vil rigtig gerne ud og formidle om Sydslesvig og vores historie til andre, fordi jeg af personlige erfaringer ved, at den danske skoleelev ikke ved noget som helst om det danske

mindretal syd for grænsen. En af de ting mine skolekammerater får at vide, når vi holder præsentation i Sydslesvig Crewet er, at de snakker med en meget underlig accent, men den, ligesom vores identitet, gør os til noget unikt. Jeg tror, at Dannebrog ligeledes har sin egen unikke identitet, men at den ændrer sig fra person til person, da hver person har sine egne minder, de sætter i kontekst med flaget. Det er også derfor, at flaget er så vigtigt for os, da vi hver især ser de gode ting i det, og det dårlige udelades. Man kan selvfølgelig gå ind og analysere flagets betydning, og man vil så finde ud af, at det er fra frisisk eller plattysk oprindelse, og faktisk betyder rødt-tøjstykke. Men det er der ikke mange, der ved noget om, da det ikke er det, som betyder noget for dem. Men betyder det overhovedet noget? Eller er det bare os, som er sensitive?

Det er ikke kun i Danmark, at man er glad for at hejse det danske flag, det er man også i Sydslesvig. Til hver festlig begivenhed, samt den sidste hyldest, hvis én er gået bort, er det Dannebrog og det danske, som er midtpunktet for det hele. Ved det årlige årsmøde, der bl.a. foregår i Flensborg, Slesvig, Husum og Egernførde, samles alle sydslesvigere og fejrer vores sindelag. Det er netop sådan nogle ting, der gør, at vi er så integreret, som vi er. Det er også derfor, at den danske stat er villig til at understøtte det danske mindretal. Når man nu får sådan et stort beløb, følger der nogle forpligtelser med, som alle bør være meget bevidst om. Alle mindretals

institutioner og foreninger skal være klar over den fornemme opgave, de har fået tildelt, nemlig at fremme de danske kulturelle anliggender her i Sydslesvig. Jeg kan derfor godt forstå, at den tilbagevendende sprogdebat dukker op gang på gang. Jeg tror dog, at udfordringen ligger i vores samfundsmodel, da vi mere og mere definerer os selv som europere, og shopper efter behag i de forskellige kulturelle tilbud, der er.

Lad os derfor kæmpe sammen for danskheden, det danske sprog og ikke mindst kultur. Lad os fylde vores hjerter med det rød – hvide flag. Lad ikke B.S. Ingemann få ret i, at Danmarks hjerter kan dø!